

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Κ. ΖΕΓΓΕΛΗ

Λόγος τοῦ προέδρου περὶ τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη.

ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ,

Δὲν θὰ ἐπεθύμουν τὴν χαρὰν τῆς ἡμέρας αὐτῆς καθ' ἣν ἡ Ἀκαδημία ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς εἰς νέον ἐπίλεκτον μέλος, νὰ σκιάσω μὲ τὴν ἀναγγελίαν θλιβεροῦ γεγονότος.

Ἄλλ' ἴσως ἡ Μοῖρα ἠθέλησε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὴν θλίψιν μας ὑπενθυμίζουσα ἡμᾶς ὅτι ἂν εἴμεθα θνητοὶ καὶ πρόσκαιροὶ τὸ ἔργον ὁμως τῆς Ἀκαδημίας εἶναι αἰώνιον. Τὸν πίπτοντα στρατιώτην ἀντικαθιστᾷ ἄλλος καὶ ὅπως ἀμείωτος παραμένει οὕτω ἡ δύναμις αὐτῆς, ἀμείωτον πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ θάρρος μας εἰς τὸν ἀγῶνα.

Δεύτερον πλήγμα ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἠσθάνθη ἡ Ἀκαδημία διὰ τοῦ θανάτου διακεκριμένου αὐτῆς μέλους τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη διευθυντοῦ τοῦ Πολυτεχνείου.

Τέκνον τῆς ἐνδόξου νήσου τῶν Σπεισῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μεγαλόνημος πατρίς του δὲν γεννᾷ μόνον ἥρωας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν πολέμων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς εἰρήνης.

Διότι εἰς ἓνα κύριον σκοπὸν συνειτάτισε τὴν ζωὴν του καὶ ἀνέλαβε χάριν αὐτοῦ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἀγῶνα πολλάκις τραχύν, ἕως οὗ τὸν ἐπιτύχη. Ἔως οὗ ἴδῃ τὸ Πολυτεχνεῖον του εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀτενίσῃ ὁ λαός, ὅστις ἔδωσε τὸ φῶς εἰς τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἡρώνα.

Τριάκοντα ἔτι ἐπιμόνον προσπαθείας, διοικητικῆς προνοίας καὶ δραστηρίας διενθύνσεως, ἔφερε τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα.

Ἴσως ἄλλος μὲ ἀσθενεστέραν θέλησιν ἤθελεν ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα ἀπογοητευόμενος ἐκ τῶν πολλῶν ἐμποδίων τὰ ὅποια ἐκάστοτε συνήντα.

Ἄλλ' ἀπογοήτευσίς εἰς τὸν ἀγῶνα εἶναι ἡ χειροπέδη τοῦ παρατιδομένου δειλοῦ, θέλησις εἶναι τοῦ ἰσχυροῦ ὁ θώραξ. Καὶ ὁ Ἄγγελος Γκίνης μὲ ἄκαμπτον θέλησιν ἐπροχώρει περιφρονῶν καὶ ὑπερникῶν τὰ ἐμπόδια, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ δρόμος του ἦτο μὲν ἀνώμαλος ἀλλὰ εὐθύς καὶ ὁ ἀγὼν δίκαιος.

Εἶναι δυστυχῶς γεγονός ὅτι εἰς νεοπαγεῖς κοινωνίας καὶ πολιτείας τὰ ἐμπόδια ἅτινα συναντῶμεν εἶναι πολλάκις τόσον περισσότερα ὅσον ὁ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος εὐγενέστερος. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου ἡμῶν κατανικήσαντος τὰ ἐμπόδια δι' ἐπιμόνου θελήσεως καὶ ἐργασίας, ἃς ἐνισχύση καὶ πάντα ἄλλον, ὅστις φιλοδοξεῖ νὰ κληροδοτήσῃ ἔργον σοβαρὸν καὶ ἀσφαλὲς εἰς τὴν πατρίδα του.

Μετὰ πενταετίς σπουδὰς εἰς τὰ Πολυτεχνεῖα τῆς Καρλοσρούης καὶ τῆς Δρέσδης, ὁ Ἄγγελος Γκίνης προσελήφθη εἰς τὰ Δημόσια Ἔργα, ὅπου παρέσχεν ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας χάρις εἰς τὴν ἀριτίαν αὐτοῦ τεχνικὴν μόρφωσιν, τὸν ἀκέραιον χαρακτῆρα του, τὴν δραστηριότητα καὶ εὐθυγκρισίαν του.

Ὅλος ἐξαιρετικῆς σημασίας ὑπῆρξαν αἱ ὑπηρεσίαι του εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λιμενικῶν ἔργων ἐφ' ὧν ἀπετέλει αὐθεντίαν πρὸς τὴν ὅποιαν τὸ Κράτος ἢ καὶ ἐπιχειρηματίαι κατέφευγον πάντοτε ζητοῦντες τὰ φῶτα του.

Αἱ βαθύκολποι ἀκταὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μακρὰ ἔτη δὲν ἐδέχοντο μόνον τὰς θωπέας τῆς θαλασσίας αὔρας ἀλλὰ καὶ τῶν κυμάτων συχνὰ τὸ μένος καὶ τῶν καταιγίδων τὴν ὀρμὴν ἀπροφύλακτοι. Αὐτὸς ἐξεπόνησε τὰ σχέδια τῶν σημαντικωτέρων λιμένων τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἢ ἡ διαρρύθμισις ἐγένοντο ἐπὶ τῇ βάσει τούτων. Αὐτὸς ἐξετέλεσε τὰ κυριώτερα λιμενικὰ ἔργα τοῦ Πειραιῶς—τὰς Δεξαμενὰς—τῶν ὁποίων πρὸ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τοῦ εἶχον ἐμπιστευθῆ τὴν διεύθυνσιν. Αὐτὸς καὶ τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα τοῦ Φαλήρου.

Εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον διωρίσθη τὸ πρῶτον τῷ 1898 ὡς καθηγητῆς τῆς γεφυροποιίας καὶ τῷ 1890 καθηγητῆς τῶν λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων μετὰ δὲ τέσσαρα ἔτη διευθυντής.

Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διοίκησιν τοῦ Πολυτεχνείου εἰς ὅσα εἶπον θεωρῶ περιττὸν νὰ προσθέσω τι πλέον. Ἄλλὰ καὶ τοῦ καθηγητοῦ τὰς παραδόσεις διέκρινεν ἡ αὐτὴ φιλοπονία, ἐπιστημονικὴ διαύγεια καὶ πρακτικὸν πνεῦμα. Τὰ μαθήματά του περὶ τῆς γεφυροποιίας, ὁδοποιίας, πρακτικῆς ὑδραυλικῆς καὶ λιμενικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε μαρτυροῦν εὐγλώττως περὶ τῶν προσόντων αὐτοῦ τούτων.

Μακρὰ καὶ ὀδύνηρὰ νόσος τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος σχεδὸν καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ὅσον ἐπεθύμει διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν του γνώσεων καὶ τῆς διοικητικῆς αὐτοῦ πείρας.

Ἄλλ' ἢ Ἀκαδημία δὲν εἶναι διὰ τοῦτο οὔτε ὀλιγώτερον θλιμμένη διὰ τὴν πρόωρον ἀπώλειάν του, οὔτε ὀλιγώτερον ὑπερήφανος διότι τὸν κατέλεγε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς.

Τὸ ἴδρυμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ τριακονταετίας ἀφωσιώθη, τὸ Πολυτεχνεῖον, ἀνωτάτη τοῦ Κράτους Σχολή, ἣτις ἐτροφοδότησε καὶ θὰ τροφοδοτῇ τὴν Ἀκαδημίαν ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου τοὺς δύο κυρίους αὐτῆς στυλοβάτας.

Ἀπὸ τὸ περιόπιον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἀνεβίβασε δὲν ὑπάρχει φόβος πλέον νὰ ἐκπέσῃ. Διότι ὅπως τὰ τέκνα φιλοστόργων καὶ φρονίμων γονέων βαδίζουσι κατόπιν ἄφοβα μόνον τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τὰς ὁποίας παρ' ἐκείνων ἔλαβον, καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον ἔχον ἀρχὰς καὶ παραδόσεις θὰ ἀνέρχεται ὑψηλότερα καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀγγέλου Γκίνη, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παράδειγμά του, εὐκολώτερον θὰ τὸ κυβερνοῦν καὶ θὰ τὸ ὀδηγοῦν εἰς τὴν πρόοδον.

Παρακαλῶ τοὺς κ. κ. Συναδέλφους, εἰς ἔνδειξιν πένθους καὶ τιμῆς νὰ ἐγερθῶσι.

Ἵποδοχὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κ. Δυοβουνιώτου

Χαιρετισμὸς τοῦ προέδρου πρὸς τὸν νέον Ἀκαδημαϊκὸν κ. Κ. Δυοβουνιώτην.

Ἡ Ἀκαδημία χαιρετίζει σήμερον τὴν εἴσοδον νέου συναδέλφου τοῦ πολυμαθοῦς θεολόγου καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δυοβουνιώτου.

Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ προσαγορεύω οὐ μόνον τὸν βαθὺν ιστοριοδίφην τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ συνάδελφον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀγαπητὸν, φίλον ἐλικρινῆ, πολύτιμον σύμβουλον καὶ συνεργάτην ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

Ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐκ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν παρακληθεὶς θέλει εὐαρεστηθῆναι ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔργου τοῦ νέου συναδέλφου.

Ὁμιλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἔργων τοῦ κ. Κωνσταντίνου Δυοβουνιώτου.

Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερον εὐχαρίστησιν, ἀναλαβὼν τὰ παραστήσω τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κωνσταντίνου Δυοβουνιώτου, ὃν μετὰ χαρᾶς ὑποδέχεται σήμερον ἡ Ἀκαδημία. Ἀλλὰ θὰ ἦτο λίαν μακρὸν τὰ εἰσελθῶ εἰς λεπτομερείας καὶ ν' ἀναλύσω τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ ἔργον. Διότι ὁ κ. Δυοβουνιώτης, ἐπὶ ἱκανὰ ἤδη ἔτη, ὡς ὑφηγητῆς καὶ ὡς τακτικὸς καθηγητῆς διδάσκων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, δὲν ἔπαυσεν ἀσχολούμενος περὶ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῖνας, πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημονικῶς διαπραγματευθεὶς. Ὅθεν θὰ περιορισθῶ εἰς γενικὰς γραμμὰς τῆς καθόλου αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς δράσεως, πολλῶ μᾶλλον ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Αἱ πρῶται ἐπιστημονικαὶ αὐτοῦ ἐργασίαι ἀνεφέροντο εἰς τὸν Συστηματικὸν κλάδον τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης, εἰς ὃν εἰδικῶς ἐπεδόθη καὶ ὃν ἀντιπροσωπεύει σήμερον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὡς τακτικὸς καθηγητῆς. Εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἀφιέρωσε τρεῖς κυρίως πραγματείας, τὴν περὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (1903), τὴν περὶ τῆς μέσης καταστάσεως τῶν ψυχῶν (1904) καὶ τὴν περὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (1913). Ἦδη ἡ πρώτη τῶν πραγματειῶν αὐτοῦ, ἀναφερομένη εἰς τὸν κλασικὸν δογματικὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὸν Ἰωάννην Δαμασκηνόν, κατέδειξε τὰς ὑγιεῖς ἐπιστημονικὰς μεθόδους, ἃς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ σταδίου τοῦ ἠκολούθησεν, ὁ κ. Δυοβουνιώτης, τούτέστι τὴν μελέτην τῶν πηγῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἤρξατο ἐκθέτων καὶ συστηματοποιῶν τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀποκρούων τὰς σφαλερὰς γνώμας ἐτε-

ροδόξων ἐρευνητῶν. Εἰδικιώτερον δ' ἐν τῷ πρώτῳ ἐκείνῳ ἔργῳ του ἐξέθηκε τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Μεταξὺ τῶν Διαμαρτυρομένων θεολόγων, οἷς θεωρεῖται εἰδικὸς περὶ τὰ δογματικὰ ζητήματα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀλλ' οὔτινος γνώμας ἀπέρριψεν ὁ κ. Δυοβουνιώτης, εἶναι ὁ E. Kattenbusch, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων γράφας καὶ περὶ τῶν Συμβολικῶν λεγομένων βιβλίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἀκριβῶς οὗτος ἐν τῇ *Theologische Literaturzeitung* (1905, ἀριθμ. 15) κρῖνων τὴν περὶ Ἰωάννου Διαμαρτυροῦ πραγματείαν ἐσημείωσεν «*Eine tüchtige, sorgfältige, vielfach scharfsinnige Arbeit, die von Dogmenhistorikern nicht übersehen werden darf*». Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ δευτέρα πραγματεία του, ἐν ἣ ἔξετάζεται δογματικὸν ζήτημα δυσχερέστατον, ὡς καὶ ἡ τρίτη, ἐν ἣ ἐκτίθεται ἡ περὶ τῶν Μυστηρίων διδασκαλία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπὸ δογματικῆς ἀπόψεως.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν τούτων ἐπιστημονικῶν δογματικῶν ἐργασιῶν, ἐν αἷς ἐξετάζονται ὠρισμένα ζητήματα, ὁ κ. Δυοβουνιώτης ἔσχε τὴν ἐδκαιρίαν νὰ ἐκθέσῃ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ ὅλον δογματικὸν του σύστημα καὶ ἐν δυσὶν ἄλλαις πραγματείαις, προκληθείσαις ἐξ ἐπιστημονικῶν συζητήσεων. Τὸ ἔργον τοῦ ὀρθοδόξου δογματικοῦ εἶναι δυσχερὲς κατὰ τοῦτο ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν ἐγένετο αὐτοτελὴς καὶ συστηματικὴ ἀνάπτυξις τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, παρουσιάσθησαν δὲ κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως χρόνους, καθ' οὓς οἱ Ἕλληνες θεολόγοι ἐξεπαιδεύοντο ἐν τῇ Δύσει, λαμβάνουσαι ἐπιδράσεις ἐκ τῆς λατινικῆς θεολογίας, ἣτις ἰδιαζόντως ἀνεπτύχθη καὶ κατὰ τοὺς μέσους ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νέους χρόνους μετὰ τὸν 15' αἰῶνα ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ πρὸς τὴν τῶν Διαμαρτυρομένων ἀνατρεπτικὴν πολλῶν δογματικῶν ἀληθειῶν θεολογίαν. Ὁ κ. Δυοβουνιώτης δι' ἐνδελεχοῦς μελέτης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θεολογίας καὶ τῶν πηγῶν ἐν γένει κατῴρθωσε νὰ παραστήσῃ σαφῶς τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν. Ἐὰν συγκρίνῃ τις τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ πρὸς τὰς ἀρχαιοτέρας ἑλλήνων θεολόγων μετὰ τὸν 15' αἰῶνα θὰ διακρίνῃ τὸ μέγα βῆμα ὅπερ ἐγένετο πρὸς σαφεστέραν παράστασιν πολλῶν σημείων τῆς διδασκαλίας ταύτης. Δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν λατινικὴν διδασκαλίαν, πολλῶ πλέον τῆς ἑλληνικῆς ἀνεπτυγμέ-

νην, παραλαβὸν ἐξ αὐτῆς ὅ,τι συμφωνεῖ πρὸς τὴν Γραφήν καὶ τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ παραδόσιν, ἀλλ' ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν αὐτοτέλειαν αὐτοῦ καὶ νὰ παραστήσῃ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἐπὶ τῶν σημείων ἔτι ἐκείνων, περὶ ὧν ἐπισήμως δὲν ἀπεφάνθη ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, μὴ δοθείσης σχετικῆς ἀφορμῆς.

Ἄλλ' ὁ κ. Δυοβουνιώτης μὴ περιορισθεὶς εἰς τὰς δογματικὰς ἐρεῦνας, ἐπεξέτεινε τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δρασίαν ἐπὶ γενικωτέρων ζητημάτων, τὸ μὲν διότι ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν καὶ σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» τὸ δὲ διότι λίαν ἐγκαίρως ἐπεδόθη εἰς παλαιογραφικὰς ἐρεῦνας ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ δωδεκαετίαν ὡς διευθυντὴς καὶ συντάκτης τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας καὶ διατριβὰς ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξέδωκε σειρὰν μονογραφιῶν, ἐπὶ διαφόρων ἱστορικῶν καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ζητημάτων, ὀφειλομένας, τὸ πλεῖστον, εἰς τὰς παλαιογραφικὰς του ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις ἐρεῦνας. Εἰδικώτερον ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων ἔχομεν τὴν περιγραφὴν τῶν κωδίκων Βιβλιοθηκῶν τινῶν καὶ ἰδίως τῆς Ζαγοραῆς καὶ τὴν ἔκδοσιν σπουδαίων ἀνεκδότων κειμένων.

Οὕτω δὲ ὁ κ. Δυοβουνιώτης εὐρῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων τὸ ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ Ἱεροπολίτου Ἐπισκόπου Ρώμης «εἰς τὰς εὐλογήσεις τοῦ Ἰακώβ», ὡς καὶ ἀνέκδοτα τεμάχια ἐκ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Ἱεροπολίτου εἰς τὸν Δανιήλ, ὑπέβαλε ταῦτα μετὰ κριτικῆς καὶ διορθώσεων ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς ἔκδοσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων Ἐπιτροπῆς τῆς Πρωσικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ ἐργασία δὲ αὕτη γενομένη δεκτὴ μετὰ εἰσήγησιν τοῦ διαπρεποῦς Καθηγητοῦ *A. Harnack* ἐξεδόθη ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράματι «*Texte und Untersuchungen*». Εὐτυχίᾳ ὡσαύτως ὁ κ. Δυοβουνιώτης ν' ἀνακαλύψῃ ἐρμηνευτικὸν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου ὑπέβαλεν αὐτὸ μετ' εἰσαγωγῆς καὶ πολλῶν κριτικῶν παρατηρήσεων καὶ διορθώσεων ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πρωσικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Δυοβουνιώτου τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν γ' αἰῶνα, συνταχθὲν πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Ἱεροπολίτου ἢ τοῦ Εἰρηναίου, ὁ δὲ κ. *A. Harnack* ἀπασθεὶς τὴν γνώμην, καθ' ἣν τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν γ' αἰῶνα, ἐγνωμάτευσεν

ὅτι εἶναι ἔργον τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρέως Διδασκάλου Ὁριγένους, ἐκτὸς τῶν δύο τελευταίων σχολίων, ὧν συγγραφεὺς εἶναι ὁ Εἰρηναῖος. Τὸ πολύτιμον ἔργον ἐδημοσιεύθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Δυοβουνιώτου καὶ κ. Α. Harnack ὡς ἔργον τοῦ Ὁριγένους μετ' ἀποσπάσματος τοῦ Εἰρηναίου.

Ἄλλ' ὁ κ. Δυοβουνιώτης καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα κείμενα ἀνευρῶν ἐδημοσίευσεν, οἷον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐκλογάς, Ἰωάννου Κασσιανοῦ διαλέξεις Πατέρων, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ λόγους, Κοσμᾶ Βεστίτορος ἐγκώμια εἰς Ἰωάννην Χρυσόστομον, Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου λόγον εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λευφάνου τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ταῦτοχρόνως δ' ἐπεδόθη εἰς κριτικὴν μελέτην ἐκδεδομένων νεοελληνικῶν κειμένων ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τ' ἀνέκδοτα προτύπου κείμενα, ἰδίως δὲ τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν, διαπρεποῦς Ἱεράρχου καὶ συγγραφέως τοῦ τέλους τοῦ ιζ' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ιη' αἰῶνος, ἀποδείξας μὲν ὅτι ἔργα τινὰ δὲν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ὧν τὸ ὄνομα φέρουσι, δημοσιεύσας δὲ καὶ σχετικὰς πραγματείας καὶ διαφόρους μονογραφίας, ἀναγομένας εἰς τὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐποχὴν, οἷον περὶ Νικηφόρου Θεοτόκη, τοῦ Μελετίου Συρίγου, Μητροφάνους Κριτοπούλου, Καλλινίκου Γ' Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς νὰ παραλείπη εὐκαιρίας πρὸς μελέτας καὶ κριτικὰς ἐπιστάσεις ἐπὶ θεμάτων καὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Σχετικὴν πραγματείαν ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως περὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κωνσταντίας Ἐπιφανίου εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου Χρυσοστόμου (1926).

Ἄλλ' ἢ περὶ τὰς παλαιογραφικὰς ἐρεῦνας δόκιμος καὶ γόνιμος ἐνασχόλησις τοῦ κ. Δυοβουνιώτου προπαρεσκεύασεν αὐτὸν ὅπως ἀναλάβῃ ἔργον σπουδαιότατον διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὁ ἀείμνηστος Σπυρίδων Δάμπρος ἀποθανὼν κατέλειπεν ἄπειρα κείμενα ἀνέκδοτα, ἅτινα δὲν ἐπρόφθασε νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τῷ «Νέῳ Ἑλληνομνήμονι» μετὰ ποικίλων ἰδίων μελετῶν καὶ ἐρευνῶν. Ἐν τῷ μοναδικῷ ἐκείνῳ περιοδικῷ τοῦ κ. Δάμπρου, ὁ κ. Δυοβουνιώτης, ζῶντος ἔτι αὐτοῦ, εἶχε δημοσιεύσει ἐπιστημονικὰς καταγραφὰς τῶν κωδίκων βιβλιοθηκῶν, ἐν αἷς εἰργάσθη, ἀνέλαβε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δάμπρου νὰ διευθύνῃ τὴν ἐν τῷ «Ν. Ἑλληνομνήμονι» δημοσίευσιν τῶν πολυτίμων ἐπιστημονικῶν καταλοίπων αὐτοῦ μετὰ παρατηρήσεων καὶ που

δὲ καὶ σπουδαίων συμπληρώσεων. Οὕτω δὲ χάρις εἰς τὸν κ. Δυοβουνιώτην συνεχίζεται ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ν. Ἑλληνομνήμονος» σχεδὸν ὑφ' ὃν τύπον ἐξεδίδοτο οὗτος ζῶντος τοῦ Λάμπρου.

Τοιαύτη ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς ὑπῆρξεν ἡ μέχρι τοῦδε ἐπιστημονικὴ δραῖσις τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ συναδέλφου κ. Κωνσταντίνου Δυοβουνιώτου. Κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν ἡ εἰσοδὸς του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν συμπίπτει πρὸς τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως, διότι ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ του πραγματεία ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτει 1903. Εἰσέρχεται δὲ ὁ κ. Δυοβουνιώτης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐν τῇ ἀκμῇ, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τῆς δράσεώς του, ὅθεν ἡ ἐπιστήμη πολλὰ δικαιοῦται παρ' αὐτοῦ ν' ἀναμείνη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ. — Αἱ ἀνέκδοτοι κατηγήσεις τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Ἀκομινάτου, ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Δυοβουνιώτου.

Ὁ ἀοίδιμος Σπ. Λάμπρος ἐπὶ διετίαν ὄλην διατρίψας περὶ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ μελέτην τῶν κωδίκων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς βιβλιοθήκαις καὶ ἀρχαίαις εὔρε μεταξὺ ἄλλων ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν Παρισίων, τῆς Φλωρεντίας, τοῦ Ὄξωνίου, τοῦ Ἐσκουριάλου, τῆς Βιέννης καὶ τῆς Ρώμης ἐννέα κώδικας περιέχοντας πλείστα ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Ἀκομινάτου. Ἐκ τῶν κωδίκων τούτων ἀντιγράψας τὰ ἔργα τοῦ Ἀκομινάτου μετὰ κριτικὴν ἀντιβολὴν προητοίμασε πρὸς ἔκδοσιν.

Τῷ 1878 ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίᾳ τοῦ ὕλικου τούτου ἐξέδωκε περισπούδαστον διατριβὴν, διαφωτίζουσαν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Αἱ Ἀθῆναι περὶ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος κατὰ πηγὰς ἀνεκδότους». Τῷ δὲ 1879 καὶ 1880 τῇ χορηγίᾳ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Μιχαὴλ Ἀκομινάτου τοῦ Χωινιάτου τὰ σωζόμενα» εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους τὰ σωζόμενα τοῦ Μιχαὴλ Ἀκομινάτου. Τῶν τόμων τούτων ὁ πρῶτος περιέχει τὰς ὁμιλίαις, τοὺς λόγους καὶ τὰ προσφωνήματα, ὁ δὲ δεῦτερος τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Μιχαὴλ ὡς καὶ ἐπιστολάς τινας ἄλλων πρὸς αὐτόν. Τοῦ ὄλου ἔργου προτάσσεται εἰσαγωγὴ καὶ ἐπιτάσσονται «σημειώσεις ἱστορικαὶ καὶ γραμματικαὶ» καὶ πίνακες «τῶν κυρίων ὀνομάτων», «τῶν εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου προσθετῶν λέξεων» καὶ «τῶν περιεχομένων».